

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FEHER, GABRIEL

Salt în infern : mai 1941 - Fallschirmjäger cuceresc Creta / Gabriel

Feher. - București : Evenimentul și Capital, 2023

ISBN 978-630-6572-01-4

94

Gabriel Feher

SALT ÎN INFERN
MAI 1941

**FALLSCHRIMJÄGER
CUCERESC CRETA**

Tehnoredactor: Robert Grigore

 Editura
Evenimentul
și Capital

București, 2023

CUPRINS

	Termeni militari, organizații, denumiri geografice și prescurtări	7
1.	INTRODUCERE	10
2.	ÎNCEPUTURI	12
3.	FALLSCHRIMJÄGER în 1941	16
4.	1939 - MARTE REVINE ÎN EUROPA	48
5.	CAMPANIA DIN BALCANI	52
6.	IMPORTANȚA INSULEI CRETA	58
7.	OPERAȚIUNEA MERCUR	62
8.	LUPTĂTORII OPERAȚIUNII MERCUR	148
9.	CONTROVERSE	169
10.	URMĂRILE OPERAȚIUNII MERCUR	175
11.	FALLSCHRIMJÄGER DUPĂ MERCUR	182
12.	ÎNCHEIERE	185
	Bibliografi	188

Termeni militari, organizații, denumiri geografice și prescurtări

Termeni militari, organizații, numele unităților militare

Urmează o prezentare a unora din termenii des folosiți în această carte, care poate nu sunt clari pentru cei ce nu sunt familiari cu contextul istoric.

În Al Doilea Război Mondial, toate forțele armate germane erau grupate sub denumirea de **Wehrmacht**. Forțele terestre, de altfel și cele mai numeroase, purtau denumirea de **Heer**. Forțele Aeriene purtau denumirea de **Luftwaffe**, iar Marina Militară se numea **Kriegsmarine** (Marina de Război).

Din **Heer** făceau parte trupe de infanterie (care avea mai multe specialități, una dintre acestea fiind și **Gebirgsjäger** – Vânătorii de Munte), artilerie, cavalerie, geniu și blindate.

Luftwaffe avea o autonomie mare în cadrul Wehrmacht-ului și avea ca specialități: aviație de vânătoare (de zi și de noapte), aviație de bombardament, aviație de atac/asalt, aviație de recunoaștere și aviație de transport. La acestea se adăugau trupele de parașutiști **Fallschrijäger**, care erau integrați cu unități de aviație de transport și planeare. Inițial, pentru protecția aerodromurilor erau folosite propriile trupe de pază, care apoi au fost extinse în trupe de infanterie ușoară **Luftland**. Și probabil una din cele mai neobișnuite unități din Luftwaffe și din

Wehrmacht era **Hermann Göring Fallschirm-Panzer Divizion**, o divizie de blindate bine dotată care acționa pe Frontul de Est și în Italia. Purtau uniforme de tanchiști cu semne și caschete de aviație.

Kriegsmarine era organizată în flota de suprafață și cea de submarine. Pentru aliați, pericolul principal l-au constituit submarinele germane, dar în perioada în care s-a desfășurat Operațiunea Mercur încă nu începuseră să fie desfășurate în Marea Mediterană. Navele de linie germane moderne și-au concertat acțiunile în Atlantic și Marea Nordului. Reduse numeric, au reprezentat o amenințare, dar nu un mare pericol pentru Royal Navy. Unitățile de Infanterie Marină nu au fost numeroase.

Numele unităților militare

Am folosit numerale romane pentru numărul diviziilor și numere arabe pentru numărul regimentelor și batalioanelor, această modalitate fiind folosită atât pentru germani, cât și pentru aliați.

Denumirile geografice

Denumirile actuale ale orașelor și zonelor geografice sunt folosite pentru a ușura o privire aruncată și asupra hărților moderne. Micile diferențe față de denumirile din hărțile de epocă folosite în lucrare sunt convins că nu vor ridica probleme.

Prescurtări folosite

AA: Artilerie Antiaeriană

AT: Artilerie anti-tanc

British Army: Armata (terestră) Britanică

FSJ: Fallschirmjäger – Vânători Parașutiști (din Forțele Aeriene Germane)

GBJ: Gebirgsjäger – Vânători de Munte (din Armata Germană)

Kriegsmarine – Marina de Război (Germană)

Luftwaffe – Forțele Aeriene (Germane)

Regia Marina – Marina Regală (a Regatului Italiei)

Royal Navy – Marina (Militară) Regală (Britanică)

Royal Air Force – Forțele Aeriene Regale (Britanice)

1. INTRODUCERE

„Victoria surâde celor ce anticipează schimbarea în caracterul războiului, și nu celor care așteaptă să se adapteze după ce apar schimbările.“

Generalul Giulio Douhet

În istoria modernă a operațiunilor militare, apariția și utilizarea în luptă a trupelor aeropurtate a însemnat o revoluție.

Al Doilea Război Mondial a fost momentul de apogeu al utilizării pe scară mare a acestor luptători de elită ce au aplicat cu un curaj extraordinar, pentru prima dată, conceptul „Învăluirii pe Verticală“.

Lansarea parașutiștilor germani - Fallschirmjäger dintr-o formație „Kette” de trei avioane JU52, în timpul Operațiunii Mercur, 20 mai 1941

Insula Creta a fost atacată și capturată de trupele Fallschirmjäger (vânători-parașutiști ai forțelor aeriene germane) în primăvara anului 1941. Aceasta a fost și a rămas până în prezent singura victorie strategică obținută de trupele aeropurtate aproape în în-

tregime pe cont propriu.

Multe din lucrările existente descriu luptele din Creta din perspectiva apărătorilor britanici și greci sau evidențiază desfășurarea confruntărilor forțelor oponente.

În cele ce urmează, îmi propun să adaug ceva din experiența înfruntărilor văzute în mai mare măsură prin ochii unora din cei ce au luptat direct de partea atacatorilor.

Cucerirea Cretei a fost una din cele mai intense bătălii din istoria războiului modern. Confruntările terestre s-au desfășurat (cel puțin în primele trei zile) ca o combinație de lupte separate duse uneori de unități mici și medii, deseori fără comunicații bune și fără acțiuni bine coordonate.

Pentru pasionații de istorie din România, adăugăm și un argument important folosit de strategii militari germani în planificarea Operațiunii Mercur („Unternehmen Merkur“ - invazia Cretei).

Bombardierele Royal Air Force trebuiau împiedicate să folosească aerodromurile din Creta ca bază pentru raiduri asupra zonei petroliere Ploiești (surșa principală a „sângelui negru“ pentru Wehrmacht, pentru Campania din Est, Operațiunea Barbarossa).

La acestea adăugăm și faptul că unii din veteranii campaniei din Creta au fost printre instructorii primelor unități de parașutiști ai Aviației Regale Române.

2. ÎNCEPUTURI

Parașutiștii militari: ideea, conceptul și primele elemente de doctrină

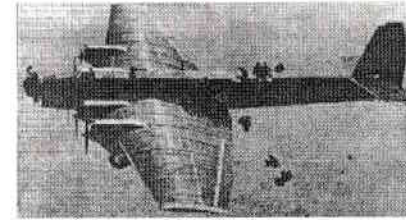
„Unde este conducătorul care să își poată permite să-și dispună trupele pentru apărarea țării, așa încât zece mii de oameni coborând din cer să nu producă pierderi îngrozitoare înainte ca o forță corespunzătoare să-i respingă?”

Benjamin Franklin, 1784

Comandații militari și-au dorit dintotdeauna ca trupe proprii să poată fi plasate în spatele liniilor defensive ale inamicului și aceste trupe să-i blocheze acestuia retragerea sau mișcările importante. Atunci când trupele proprii în atac reușesc ca în timpul unei ofensive să facă legătura cu trupele din spatele inamicului, vor atinge idealul „învăluirii perfecte”.

La aceste idei s-a adăugat și dorința ca atunci când sunt în ofensivă, unități din trupele proprii să fie „proiectate” pe direcțiile de atac și să captureze și să păstreze punctele obligate de trecere: podurile, trecătorile, intersecțiile de drumuri importante sau să distrugă centre esențiale pentru războiul modern (centrele de comandă și comunicații).

În anii '30, trei țări aleg să-și asume riscurile unor inovații semnificative în teoria, tactica și tehnica militară.

Unlunea Sovietică dezvoltă conceptul strategic al „Ofensivei în Adâncime” și este dispusă să-și asume folosirea combinată a unităților de blindate cu trupe motorizate împreună cu trupe aeropurtate, într-un război de mișcare. Aceste atacuri combină ofensive pe fronturi largi cu acțiuni concentrate pe obiective punctuale

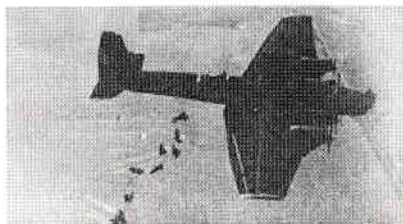

Germania este dornică de o revanșă după înfrângerea suferită la sfârșitul Primului Război Mondial, dar este și hotărâtă să evite uzura războiului din tranșeele Frontului de Vest. Teoreticienii militari înovează conceptul războiului de mișcare în care sunt combinate atacuri rapide și concentrate ale unităților de tancuri cu avansul rapid al infanteriei motorizate sub umbrela acțiunilor aviației de asalt, toate acestea reușind datorită comunicațiilor radio excelente

Italia este nemulțumită de „pacea masacrată” de după Primul Război Mondial, care nu i-a adus câștigurile teritoriale promise de aliați și la fel de dornică să evite luptele îndelungate de poziție, cum au fost cele din Munții Dolomiți. Acorda atenție unuia din primii teoreticieni militari ai folosirii aviației în scop strategic (Generalul G. Douhet).

Observatorii militari germani prezenți la **manevrele armatei sovietice din 1935 de lângă Kiev** și apoi la cele din 1936 sunt impresionati de demonstrațiile trupelor aeropurtate ale Armatei Roșii care desfășoară acțiuni la o scară de neimaginat până în acel moment. La simularea unui asalt aeropurtat sunt lansați peste 2.000 de parașutiști care „capturează” zonele de aterizare, pe care apoi aterizează în scurt timp avioane ce adaugă încă 2.500 de militari din trupe de desant, incluzând armament greu.

Lansarea spectaculoasă a parașutiștilor sovietici, folosind avionul Tupolev TB - 3 în 1936.

În 1935, încălcând prevederile Tratatului de la Versailles, Hitler anunță înființarea „Armatei Aeriului” / Aviația Militară Germană - Luftwaffe (care în secret începuse să fie pregătită de la jumătatea anilor '20). Interesant este și faptul că Luftwaffe a fost constituită și organizată ca o forță de sine stătătoare (cu propriile uniforme) și nu ca un corp al armatei terestre (cum de altfel erau organizate majoritatea forțelor aeriene în lume la acel moment, un exemplu fiind United States Army Air Corps).

Luftwaffe, „născută” în 1935 (**după Royal Air Force în 1918**, Regia Aeronautică în 1923 **și Aviația Regală Română în 1924**) are o mare autonomie și

dinamism în dezvoltare.

Comandantul nou înființatei Luftwaffe este Generalul (la momentul înființării) Hermann Göring. Acesta consideră că dezvoltarea Fallschirmjäger este nu numai o prioritate militară a celui de-al Treilea Reich, dar și o prioritate personală.

3. FALLSCHRIMJÄGER în 1941

**Parașutiștii aviației germane
de la constituire până în 1941**

**„Sunteți elita armatei germane.
Pentru voi, lupta este o împlinire.
Trebuie să o căutați și să vă pregătiți
să-i faceți față.“**

din Decalogul Fallschirmjäger.

**Pionierii
Selectia**

Antrenamentele Fallschirmjäger

- a) Pregătirea și antrenamentul militar
- b) Pregătirea și antrenamentul pentru parașutare

Uniforma

Moralul și motivația

Organizarea, armamentul și echipamentul

- a) Organizarea unităților de Fallschirmjäger
- b) Armamentul de infanterie principal folosit de Fallschirmjäger în 1941
- c) Avioanele și planoarele folosite de Fallschirmjäger
- d) Logistica

**Experiența de luptă a Fallschirmjäger până în
1941**

Pionierii: primii parașutiști militari germani

Primul batalion de „Vânători-parașutiști“ a fost constituit în ianuarie 1936 din voluntari provenind inițial dintr-un regiment de poliție ce purta numele lui Göring. Înainte de a deveni comandantul Luftwaffe, Hermann Göring a fost Ministrul de Interne al Prusiei.

Armata terestră începe să-și formeze, aproape simultan cu Luftwaffe, propria unitate de parașutiști și în scurt timp, aceasta este integrată în batalionul de parașutiști Luftwaffe (la cererea expresă a lui Göring).

Începutul Fallschirmjäger în perioada de pace.
În această imagine sunt echipați cu primul model combinezon de salt și cu căștile specifice și poartă deja însemnul Luftwaffe.

De ce au ales denumirea de Jäger – vânător / Fallschirmjäger (vânător-parașutist)

În denumirea noii specialități militare, parașutiștii germani au folosit tradiția armatelor de dinaintea Războaielor Napoleoniene, în care trupele Jäger – vânători- formau unități de infanterie ușoară bine antrenate. Acestea aveau în componență trăgători de elită și cercetași. În Heer (armata terestră) existau deja unități specializate de Gebirgsjäger – Vânători de Munte pentru luptele în zonele alpine. Aceste unități au tradițiile și experiența acțiunilor din Primul Război Mondial.

Brevetul cu numărul 1 este obținut la 11 martie 1936 de maiorul Bruno Braüer, care devine în mod oficial primul parașutist militar german. Acest ofițer va comanda primul batalion operațional de parașutiști militari germani.

În Creta, având gradul de colonel, va conduce Regimentul 1, care avea ca obiective ocuparea aerodromului și a orașului Heraklion

Selecția

Postere de recrutare Luftwaffe pentru specialitatea Fallschirmjäger. Primul din 1939 și al doilea din 1941.

„În ianuarie 1939, Maiorul Richard Heidrich, Comandantul Batalionului 2 FSJ (Fallschirmjäger) conduce unul din interviurile de selecție pentru extinderea unității (trupele de parașutiști fuseseră înființate de mai puțin de 3 ani).

După o zi lungă în care a discutat cu toți candidații, își ridică privirile din dosarul cu datele personale ale voluntarului cu păr roșcat, pistrui și cu alura de adolescent și, privindu-l în ochi, lansează o întrebare surpriză:

- De ce te-ai gândi să sari dintr-un avion al Luftwaffe care funcționează perfect?

În poziție de drepti, tânărul suplu cu alura sportivă, puțin trecut de 18 ani și purtând o uniformă de